

кове се прехвърляше над него. Това се повтаряше няколко пъти. И току изведнъж кучето се втурваше по пътеката в градината. Язовеца го настигаше и го захапваше на шега за краката.

„Когато играта умръзнеше на язовеца, той наежваше козина, изпъваше се на краката си и се издуваше като пуяк. След няколко минути козината му се слегаше, телото му се отпускаше, поклащаше глава, издаваше няколко успокоителни гласове: ху, ху, ху и играта наново почваше.

„Понеже Каспар беше извънредно чисто животно, аз му позволявах да влиза свободно в къщи. Най-голямо удоволствие му правеше да се качва и слиза по стълбата.

Нему беше особено драго да го пускам в трапезарията, когато сбядвахме. Тогава той изместваше кучето на страна, повдигаше се на задните си крака, слагаше предните си лапи и пъстрата си глава на коленете ми и почваше с нежно ръмжене — ху, ху, ху да моли за късче месо, което прилично вземаше от вилицата, с която му го подавах.

Каспар ходеше с мене из гората на лоз. Той ловеше оси, изравяше дъждовни глисти или късаше узрели ягоди.

ЕСЕН

I

Настъпва златокъдра есен,
Довлече дъждове, мъгла;
Загълъхна вече птича песен,
Посърнаха поля, гори.

II

В нивята тъжни, почернели
Засява зимнина орач,
А жеравите закъснели
Летят към юг, с печален грач.

III

Щурец не свири, не играе —
Ех, нема пролетните дни;
Сърце ми плаче и ридае:
Тех искат моите младини.

Т. Никитов.